

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Llibertats individuals

En el torneig polític que la censura tolera, les opinions es manifesten de faiso que no cal dubtar com pensen la majoria dels opinants. La pugna, tot seguint el fil, es circumscriu a reclamar una major amplitud per allò que en direm política parlamentària. Són els drets conculcats del Parlament allò que és defensat amb més passió.

No negarem la seva eficàcia. A més, és just que cadascú defensi allò que més li plagui o li interessi.

Cal, però, que fem una objecció i puntualitzem un criteri. Els drets del Parlament és just que siguin respectats. Si altra cosa no, representen, en aquests temps, estats d'opinió que no poden ésser desdenyats en bona lògica. Però la llibertat parlamentària no ho és tot. I no solament no ho és tot; no és tampoc la cosa més transcendent d'un país. Qui sap si aquesta no és una de les més greus fallides de la democràcia. Reduir la vida a un seguit de formes jurídiques, serà tan legal com es vulgui; però no és humana. I les gents acaben per repudiar allò que no és humana.

Nosaltres, davant d'aquesta crítica serena i enraonada que ha estat feta del projecte constitucional, com que no hi entenem gaire, hauriem volgut fer una defensa més eficaç, més enèrgica i més decisiva dels drets individuals. I consti que no som dels que creuen que l'individu pot fer allò que li doni o li demani la gana.

Aquella teoria que informà, un jorn, tot l'esperit de la clàssica escola liberal i que es resumia en la frase: "laissez passer, laissez faire", no és pas de la devoció nostra. Ens sembla, més aviat, que la convivència social exigeix de l'individu renunciacions al seu dret particular, per tal que la vida en societat esdevingui possible.

Però si no som partidaris de la famosa fórmula, tan cara als romàntics del liberalisme pretèrit, no caiem tampoc de l'altra banda: en la que redueix l'individu a mera manifestació de l'exponent partidista. Hi ha, sense cap dubte, un terme mig gens negligible.

Perquè si els pobles són lliures, ho són en virtut de l'ús que es faci de les llibertats concedides a l'individu, no de les que cons-

ten a les lleis i als codis. Pobles hi ha on la legislació és frondosa; on els habitants, però, els ciutadans, a penes gaudeixen llibertat.

Per aquests precedents voldríem que, en combatre l'anteprojecte constitucional, es tinguessin més en compte les llibertats individuals. Valdria més pecar per excés que per no tocar vores. Quan algun partidari del trogloditisme polític ha dit que, en deixar lliures els pobles, no saben per on tirar, i que per aquesta raó cal concedir-los la llibertat a petites dosis, els fem de contesta que els mals de la llibertat només

la llibertat els guareix. Bé, doncs. Apliquem-nos el remei, i diguem que els mals de la llibertat individual, únicament ella pot curar-los. I si els excessos, quan es tracta de l'individu, considerat físicament, poden ésser fatals, en tractar-se de l'orde moral, i mirant-ho pel damunt, són d'una insuperable eficàcia.

Tinguin-ho ben present, doncs, els que posen el propi prestigi i tot el saber, que és molt, al servei d'aquesta croada. Ells, amb l'autoritat de la ploma i del talent que posseeixen, completaran l'obra, més modesta, però mai estèril, del poble,

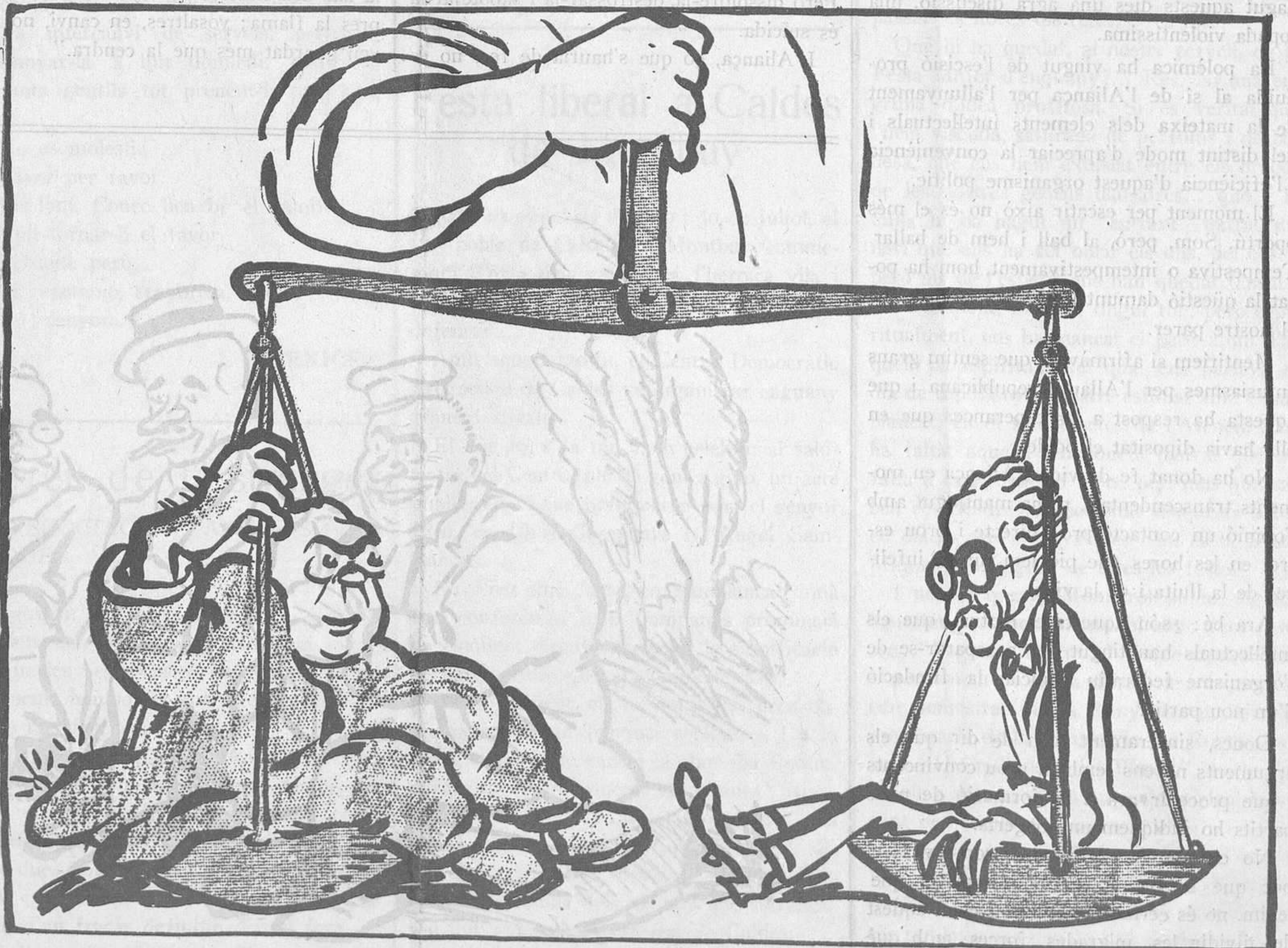
Angel PESTAÑA.

Un cas escandalós

A Dos Hermanas (Sevilla) hi ha un sanatori. Aquest sanatori es diu "El Tomillar". Aquest sanatori el fundaren i el mantenien unes aristocràtiques dames sevillanes. Però aquestes dames han acabat els diners i han hagut de tancar.

Ara, els pobres tísics són al carrer. Aquest vergonyós cas a part, cal recordar-ne un altre: a Barcelona, ciutat rica, civilitzada i en festes, a l'hospital no poden admetre malalts, i perquè no hi ha llits!

Davant d'això, a tots ens hauria de caure la cara de vergonya. Si ens quedava vergonya.

LA RAÓ PESA TANT COM LA FORÇA

INTENCIONS

LA RAÇA VIL

A Madrid, fa poc, un home, gúiviet en mà, ferí greument una senyora. Hem dit un home? Ens hem equivocat, segurament, car l'home creat a imatge de Déu és l'ésser superior per excel·lència. Això, aquest fet brutal i repugnant — una senyora que no pot eixir al carrer ni acompanyada del seu marit sense exposar-se a la grollera i intolerable luxúria d'un idiota —, ha remogut la Premsa, ha despertat un crit de fastig i d'indignació.

Però cal pensar una cosa: si París té l'apache, i Madrid el chulo i el matón, Barcelona té el pinxo. I el pinxo, el chulo, el matón, l'apache, glorificats per una literatura i un teatre innobles, exerceix una influència a la qual no tothom sap resistir. El chulo, el matón, el pinxo, més que fastig, fan gràcia. I el poble, cert sector del poble, els imita. Els imita per a fer el graciós i fer l'home.

Perquè de la masculinitat en tenim una idea molt confusa i primària. Esser home — segons els que no en són i pensen ésser-ho més que els altres — és treballar poc, treure a relluir a cada moment de la conversa els atributs virils, tractar les dones com si fossin gosses, castigar-les, pegar-les, viure a costes d'elles quan convé, que convé sovint. L'home que treballa, que és digne, que és honrat, que no es baralla ni freqüenta el bordell ni la taverna, és — segons aquesta xurma pinxasca — un beneït, un ximple.

A Barcelona, el pinxo pròpiament dit, té un cercle d'acció limitat. Generalment desenvolupa les seves llastimoses activitats en l'infecte districte V. Però si això, sortosament, és així; si Barcelona no cria el pinxo

amb abundor ni li ofereix grans mitjans de vida, no cal que ens n'alegrem massa. Tenim una altra plaga contra la qual hom ha de lluitar amb totes les seves forces i cercar contra ella l'ajut de la llei: l'aficionat a pinxo.

L'aficionat a pinxo té moltes variants. Aquesta bèstia, aquest noi mal educat i covard que ens ha sortit ara fa poc i que es diu castigador, és una d'elles. Tots aquests castigadors, tots aquests aficionats a pinxo, operen als banys durant l'estiu, i durant tot l'any als cinemes i a les plataformes dels tramvies.

Hom ha tingut, fins avui, per a ells, una indulgència estúpida. L'home que insulta de paraula i d'obra una dona és un miserable. Tota aquesta xurma que s'aprofita de les empentes i aglomeracions d'una plataforma de tramvia, mereix el menyspreu més absolut. L'home que no viu més que per a saciar els seus apetits sexuals, o és un malalt — i en aquest cas hom l'ha de recloure en una clínica — o és un brètol, i en aquest cas s'ha d'acabar amb ell a bufetades.

La dona ha de mereixer-nos més respecte, sobretot al carrer. Del contrari, hom tindrà de nosaltres la idea d'un poble de salvatges.

Enlloc del món es veuen els espectacles repugnants que aquí, amb la persecució a la dona, es veuen. I es dona el cas que enlloc del món hom parla, com aquí, contínuament de moralitat. I a tot arreu hi ha més llibertat que aquí. I més correcció.

Cal que aquests vergonyosos espectacles cessin. Cal que s'acabi la raça incívil del castigador, de l'aficionat a pinxo. Encara que s'hagi d'acabar a garrotades.

Lluís CAPDEVILA.

Unió sagrada

ENTRE dos col·legues republicans del matí — El Diluvio i El Progreso — hi ha hagut aquests dies una agra discussió, una topada violentíssima.

La polèmica ha vingut de l'escisió produïda al si de l'Aliança per l'allunyament de la mateixa dels elements intel·lectuals i del distint mode d'apreciar la conveniència i l'eficiència d'aquest organisme polític.

El moment per escatir això no és el més oportú. Som, però, al ball i hem de ballar. Tempestiva o intempestivament, hom ha posat la qüestió damunt la taula, i hem de dir el nostre parer.

Mentírem si afirmàvem que sentim grans entusiasmes per l'Aliança republicana i que aquesta ha respost a les esperances que en ella havia dipositat el poble.

No ha donat fe de vida l'Aliança en moments transcendents, ni ha mantingut amb l'opinió un contacte prou directe i prou estret en les hores que pidriem dir-ne infelices de la lluita i de la vida.

Ara bé: són aquests el motius, que els intel·lectuals han tingut per a separar-se de l'organisme federatiu i iniciar la fundació d'un nou partit?

Doncs, sincerament hem de dir que els arguments no ens semblen prou convincents i que procedir ara a la formació de nous partits ho judiquem una bogeria.

No es pot fer més que conservar el poc que hi ha. I per conservar el que tenim, no és certament el millor camí aquest de dividir les migrades forces amb què comptem.

Això, el poble ho veu ben clar, i per aquesta raó és partidari de l'entente repu-

blicana, de la unió sagrada d'esquerres, del front únic liberal.

Si l'Aliança no respon a les necessitats del moment, perfeccionem-la, reorganitzem-la, donem-li l'aire i les ales que li manquen. Però dissoldre-la, destrossar-la i sabotjar-la és suïcida.

L'Aliança, ço que s'hauria de fer, no és

debilitar-la, no és procedir a la seva liquidació, ans eixamplar-la, estenent-la per l'esquerra a l'obrerisme i per la dreta al constitucionalisme monàrquic.

La seva condició de centre li assigna al republicanisme aquesta missió. Gran responsabilitat contreurà amb el país i amb el futur si no l'emplena.

ANGEL SAMBLANCAT

JAURES

ELS socialistes francesos homenatgen, aquests dies, la memòria de Jaurès. Jaurès és un nom gloriós, és un d'aquells noms que desperten els sentiments més nobles, que fan oblidar les misèries de la vida diària i que impulsen els homes vers l'ideal. Ell fou tota sa vida un gran defensor de l'ideal, un home honrat, un apòstol i, per la seva mort — la primera víctima de la guerra, com ha fet remarcar Paül Boncour —, un màrtir de la pau.

Va ésser un incansable defensor de l'escola única, i s'interessà tota la vida pel problema de l'ensenyament. Va creure sempre que el progrés de la Democràcia depenia del desenrotllament de la cultura general. Considerava l'adveniment del socialisme com el d'una civilització superior. El seu socialisme era, per dir-ho en una paraula, impregnat d'humanisme.

Els seus discursos són ja clàssics. La força del raonament, la grandesa d'ànima, la fogositat i la bellesa sorprenent del llenguatge, són els seus trets característics.

"Nosaltres també tenim — deia en una ocasió memorable — el culte del passat, però la veritable manera d'honorar-lo no és girar-se vers els segles pretèrits i contemplar una llarga cadena de fantasmes. La veritable manera de respectar el passat és continuar, vers l'esdevenidor, l'obra de les forces vives que, en el passat, treballaren... Som nosaltres que som fidels a tota aquesta acció del passat, com és anant vers la mar que el riu és fidel a les seves deus..."

"Som nosaltres els veritables hereus de la llar dels nostres pares; nosaltres n'havem pres la flama; vosaltres, en canvi, no n'heu guardat més que la cendra."

L'hospital de les barques

L'atzar m'ha portat avui a la petita drassana d'un poble de mariners de la nostra Costa brava.

En entrà, un vell pescador fa: "No hi és el mestre d'aixa!" — Tant és; vui donà un cop d'ull a l'hospital de les barques. —

I el vell pescador m'ha dit, davant la desferra tràgica d'un llagut esbalandrat que es mostrava quilla enlaire:

"Hereu, la vida d'"en" mar, també té els seus puntets d'agre; barques i pescadors vells som plens de calafatades.

"Ací tens aquest llagut, que visqué, un jorn, tot un drama; un drama del temporal com no es té memòria d'altre.

"Vet-ací un record ben trist, i això que, a la proa, encara s'hi veu la creu de palmó, signe de la fe nostrada.

"Acabàvem de llevar, tot just aixecàvem malles, quan ben prop de Cadaqués ens atrapà la borrasca.

"La barca prou se salvà, i el patró que la menava; emprò els pobres remitgers mai més tornaren a casa.

"Els remitgers eren braus, cepats i ardit; mes debades; no ens val de re, l'ésser valents, contra la mar revoltada.

"No hi valgueren ni oracions, ni blasfèmies, ni ais, ni llàgrimes; que la fera de la mar no escolta sants ni diables.

"El naufrag sortós som jo, conco, que a ningú faig falta; ells, que eren galans minyons, tots dos casats, i amb mainada!...

"A Roses prou t'ho diran; allí, que hi ha dues mares que encara ploren el dol d'aquella trista jornada."

I jo em vàreig descobrir davant la desferra tràgica d'aquell llagut, trist malalt de l'hospital de les barques.

FORLIFE

—I pensar que hem vingut de la ciutat al camp per divertir-nos

Una opinió amb la que hi estem d'acord

L'ALTRE dia "Gaziel" comentava a "La Vanguardia" les declaracions constitucionals del senyor Cambó. Els comentaris de "Gaziel" no eren massa favorables al senyor Cambó. Vegeu, si no, aquest petit botó de mostra.

Diu "Gaziel", per a començar:

"Nunca he podido llegar a creer completamente en las tan decantadas aptitudes financieras de don Francisco Cambó, ni en sus dotes de coleccionista, ni en sus preocupaciones de Mecenas y de bibliófilo. No es que yo las niegue. Su posición espléndida, su galería pictórica, sus fundaciones culturales y su munificencia admirable, están, como quien dice, a la vista de todos. Pero yo he sospechado siempre que esas actividades suyas son manifestaciones secundarias, derivadas de una superior y arrebatadora facultad política: la voluntad de poder... Si de él dependiera, mandaría en Barcelona, y luego en Cataluña, y después en toda España, para mandar más tarde en la Península Ibérica, y en Europa, y en América, y en el mundo entero, hasta donde fuese posible alcanzar. Tiene el instinto indestructible de intervenir en la cosa pública... Ante un dilema hipotético y apremiante, despreciaría su fortuna particular — d'això, ja en parlariem —, abandonaria sus colecciones y sus empresas culturales, para actuar en la dirección del país. Porque — este es el signo distintivo del temperamento político —, cuando no lo hace, tiene la íntima, la sincera sensación de que, por mucho que se esfuerce en otras empresas, en cierto modo pierde el tiempo."

Trobem que "Gaziel" té tota la raó. Ha sabut veure bé Cambó, aquest fals Meccenas que ha estat l'home funest de Catalunya.

El nostre Pequín

On és Pequín?

Ala Plaça d'Urquinaona, preguntem a un acòlit d'En Ribé l'itinerari de Pequín. Ens confessa que viu als llims, però que si no li falla la memòria, és tracta del país d'uns gossos llepafils. Seguidament, amb minuciositat stendhaliana, descriu un d'aquests exemplars que batejà de joguina i de gos de porcellana. Acaba llur potent erudició assabentant-nos que coneix els pequinenses gràcies a haver acompanyat el carretó dels gossos un parell d'anys.

Preguntem a un transeünt: "¿On és Pequín?...?" Riu subtilment, ens esguarda amb sorna i ens aconsella que consultem una geografia. Seguim preguntant: On és Pequín? a altres cinc ciutadans de Barcelona.

Obtenim cinc respostes bessones:

—Pregunti-ho a aquell urbà — i ens indiquen l'erudit en caninologia.

A refè que la cosa ens mosqueja. Sospitem que tot Barcelona s'haurà posat "mutatis mutandi", d'acord per fer-nos la santíssima. Una idea, ah, quina idea!, lluminosa, sublim, magnànima rebutjarà la nostra opinió. Es l'hora que els carters surten a repartir. Mentre dirigim el nas al carrer de Junqueres, una gitana ens barra el pas amb el "qüento" de la bonaventura. La pregunta la portem a flor de llavi, disposada sempre a alçar el vol.

—"Oye, carita de judía agría, ¿sabes dónde cae Pequín?"

—"De hijo no sé dónde redemonio está; pero juraría por mi docena de churum-

beles que debe caer por allá el Puente de Vallecas."

Paguem la consulta amb una "perra gorda", i quan ens personem en l'antiga carteria del carrer de Junqueres, els ocells ja són fora del niu. On és Pequín?, arriba a obsessionar-nos. Estem a punt de dirigir-nos a l'Ajuntament i amb la col·laboració del nunci publicar una crida que digui així:

—Es gratificarà esplèndidament a qui doni la situació topogràfica exacta de Pequín, barri de pescadors, ciutadans de Barcelona. Per més senyes: Ignorem si paguen cèdula i inquilinat.

Confessem que havíem perdut l'esperança de descobrir el nostre Pequín, quan unes escates roges de peix, molt probable de besuc, encastades a un davantal de sac, vénen a facilitar-nos la nostra tasca. La lògica lluent de les escates ens fa creure que qui duu el davantal és una peixatera. Esbalaïda contempla l'aparador d'una botiga de roba blanca del carrer de Trafalgar. Amb els ulls amoxainà una fastuosa combinació de seda. Escuetament li aboquem la incontestada pregunta:

—On és Pequín?

Com picada per un escorpi, es gira "incontinenti". Xamosa, ben plantada, encara no d'uns 35 hiverns pas ben païts, el rubor li fa pujar al rostre una onada de sang.

Hem constatat inoportuna tota pregunta sigui de la naturalesa que es vulgui, adreçada a una beutat en el comprometedor instant que s'emprova mentalment una combinació de seda.

Donant-se compte, però, que la combinació restava en l'hermètica vitrina, somrigué picarescament.

—M'ha preguntat per Pequín, no és això?

—...Si no li és molèstia.

—Fugi, home. Precisament visc a tocar-hi. Si vol, vingui amb mi, que li acompanyaré.

Qui, senyors, refusa els serveis cicerònics d'una sirena... enc que tufegi de peix?

Pugem al tramvia 41, barrat i pintat de cendra com un taup, esfilegarsat com un "diplodocus". Simpatitzem. Final d'una col·lecció pictòrica de bitllets. Baixem. Ens explica la ruta que devem seguir. Volem fer un intercanvi de serveis, pretenem acompanyar-la a llur domicili, dedicar-li uns mots gentils tot prenent-la pel braç molsut...

—No es molesti.

—Favor per favor.

—Perdoni. Conec ben bé el camí.

—Vull tornar-li el favor.

—Perdoni, però...

—Li repeteixo, senyoreta, que...

—No; senyora.

FENICEX

Correu de l'Estranger

LES NEGOCIACIONS ANGLO-SOVIÈTIQUES

EL govern britànic i el govern dels soviets han fet pública una nota explicant que les negociacions entre els dos governaments han sofert una interrupció, però que no han fracassat.

L'opinió pública, tant a Anglaterra com a Rússia i a la resta d'Europa també, ha tingut una decepció, perquè l'entesa entre les dues nacions es donava com a segura.

Les dues notes oficials, tanmateix, diuen, aquest cop, la veritat. No ens trobem pas davant d'un fracàs definitiu. En el fons, es tracta d'una qüestió de procediment. El govern soviètic vol que les relacions siguin establertes damunt d'una base normal.

"Volem tractar amb la Gran Bretanya — venia a dir el representant de Moscou — d'igual a igual, sense subjectar-nos a cap condició prèvia, com dos grans països que, oblidant llurs culpes respectives, estan decidits a començar de bell nou una política constructiva."

Mr. Henderson, el representant del govern de Londres, secretari del *Foreign Office*, no ha volgut admetre aquesta tesi, que hauria estat com concedir a Rússia una credencial de moralitat i de responsabilitat, equiparant-la a les potències burgeses d'Europa. I el govern laborista — que no compta a la Cambra dels Comuns amb una majoria absoluta — no pot de menys que donar alguna satisfacció als formulistes capitalistes i conservadors.

Per la seva part, els russos han declarat — amb molta raó — que no s'avindran a reconèixer cap supremacia de les potències imperialistes. I no ignoren, encara, que MacDonald i els seus col·laboradors volen obtenir un èxit polític arribant a un acord amb la República dels Soviets, èxit que els compenxi de molts fracassos i claudicacions.

Ara, que el govern soviètic no té pas menys interès d'arribar a un acord. Es natural, doncs, que les negociacions comencin novament i que aquest acord sigui signat.

Entremesos

Obsequi útil

ESCOLTA, mamà; he regalat aquesta corbata al papa pel seu sant.

—Es veritablement bonica, fill meu; d'on l'has tret.

—Del calaix de la seva calaixera.

Una lliçó

EN un palau de Deauville, un client que va demanar dos "bocks", dona cinc francs de propina al cambrer. Aquest crida al "botones".

El "groom" s'acosta.

—Té — li diu el cambrer, i deixant-li el bitllet a la mà —, per a tu.

Festa liberal a Caldes de Montbuy

Tors els anys, els dies 29 i 30 de juliol, el poble de Caldes de Montbuy commemora l'atac dels carlins a l'heroica vila i honora la memòria dels valents que la van defensar.

Amb aquest motiu, el Centre Democràtic Progressiu de Caldes va organitzar enguany grans festivals.

El dia 29, a la nit, hom celebrà, al saló-teatre del Centre, ple de gom a gom, un acte públic, en el que prengueren part el senyor Picó, en Lluís Companys i l'Angel Samblancat.

En Picó obrí l'acte, en Samblancat donà una conferència i en Companys pronuncià un eloqüent discurs explicant la significació de l'efemèrides que es commemorava.

Al dia següent, els tres oradors foren obsequiats amb un banquet esplèndid, i a la tarda, després de cantar el chor del Centre, davant de l'Ajuntament, els himnes "Rigodon de Caldes" i "Llibertat o guerra", es formà una enorme manifestació, que es dirigí al cementiri a dipositar unes corones damunt la tomba dels màrtirs que sacrificaren llur vida per la llibertat de Caldes.

Ací també pronunciaren breus paraules en lloança dels morts i d'estímul per als vius els senyors Picó, Companys i Samblancat.

Ni aquests els ajuden

EL Comitè Nacional dels "sense feina" ha publicat un comunicat violent contra el govern.

Declaren els "sense feina" que d'ara endavant faran oposició al Govern laborista, en vista que el Parlament s'ha clos sense haver adoptat cap mesura per a proporcionar treball als centenars de milers d'obres en atur forçós.

Ni en els laboristes hom pot confiar? Ni aquests ajudaran l'obrer anglès, que és un dels més malaurats de la terra?

I tants pobres com hi ha al món!

PER primera vegada en la història de Persia, el xa Riza-Khan ha encarregat a un Comitè de perits francesos i holandesos l'inventari i valoració del tresor de la corona persa.

El Comitè ha calculat que les joies i pedres precioses del xa valen 170 milions de dòlars, sense comptar el famós diamant Darya i Hoor, que és, segons els tècnics, una peça de vàlua incalculable.

El tresor comprèn, especialment, maragdes, robins i perles. Les perles tenen un pes de deu lliures, i són, en sa generalitat, d'un orient delicadíssim; els robins, dotze lliures, i les maragdes, tretze. Una sola d'elles val 175.000 dòlars.

MONISTROL

Tots sabem que ja s'ha celebrat la nostra tradicional Festa Major, i, per tant, ens hem divertit a mida dels nostres recur-

sos. Hem dansat i hem anat al Cinema; hem passat les hores distretes, i res més.

Què hi ha quedat, al nostre cervell, de la Festa Major d'enguany?... Res. Ni una engruna d'idea profitosa. Si és veritat que l'hem viscuda, saturada de perfums i de bellesa, que ens hem extasiat entre els braços de les nostres gentils dansaires... que a la taula hi ha hagut un "entrant" extraordinari que ens ha fet obrir els ulls, del cos... però els de l'esperit ens han quedat tancats.

Físicament, ho hem tingut tot; però espiritualment, ens ha mancat el petit àtom d'aquell pa espiritual del qual ens parlava el dia de cap d'anys el nostre estimat amic Samblancat, en el saló d'actes de l'Ateneu. Ens ha faltat aquella funcioneta teatral que no falta a cap poble on hi ha persones que saben comprendre la necessitat d'aquests actes en diades tan assenyalades com és la Festa Major, la més gran de totes les festes.

I no és que a Monistrol no hi siguin, aquestes persones; també hi són; però pensen: "Pagant un altre...", i que aquest curi si pensament no deixa d'ésser una bajanada, ben demostrat quedà, l'any passat, amb la presentació de la companyia del Romea, que amb "Un milionari del Putxet", hi hagué un ple a vessar, prova que a Monistrol hi ha gent per omplir un teatre.

El que és lamentable és que hi hagi aquest fons egoista per a les necessitats i el desenrotll de la intel·ligència, i aquell màxim interès per les coses que no han de dur cap profit a la vida espiritual del poble.

Perfecte AMELLA

LLINÀS DEL VALLES

DES DE la premsa liberal hom ja ha dit que aquesta vila està mancada d'ensenyança, i és ben cert. Quan els batecs de l'opinió eren lliures, amb tot i que la població era més misèria (econòmicament), hi havia quatre escoles, les dues nacionals i altres dues sostingudes per uns entusiastes llinassencs, que amb prou feines tenien pa. Des d'aleshores s'ha multiplicat la indústria, la colònia d'estiuejants i, és clar, els ingressos; en canvi, tenim la meitat d'escoles: les dues nacionals que estan igual que fa mig segle, i prou.

A la vila, però, hi ha una pau que captiva. Allò de blancs i negres s'ha acabat; els blancs s'han deixat enquitranar i els negres s'han enfarinat un xic per no desentonar, i s'imposen.

Suara mateix, un estiuejant "nouveau riche", per al seu ús particular, per tal que les oracions facin més efecte, s'acaba de fer construir una gran església. Es tracta d'un cas que els humoristes podrien explotar. Coses del catolicisme, o millor dit, de la suposada religiositat.

Ens dol haver-ho de confessar, d'ací només en surten capellans, i jovent de cases bones que va fora a aprendre, de què us creieu?, de parlar en llatí.

Ah! I davant d'aquest panorama tan vergonyós, algú encara diu que Llinàs prospera. Que n'és de gran, Llinàs!

UN TURISTA INDISCRET

L'ALIANÇA Republicana s'ha desfeta. Encara que no vulguin les notes oficioses, l'Aliança Republicana ja no és tal aliança republicana. Pot ésser una reunió de determinades forces polítiques peninsulars, però no respon al manifest que redactà el senyor Domingo, en l'hora en que fou consagrat el pacte de tots els republicans d'Espanya.

PER QUÈ ha estat desfeta l'Aliança Republicana? Per gust? Per necessitats estratègiques? Per ambició? Per diversitat de raonaments teòrics?

No. Ha estat desfeta per un manifest del senyor Lerroux.

L'ALIANÇA Republicana era una reunió de tots els homes polítics democràtics. El seu President era el senyor Lerroux. Quan hom té la representació de totes les forces republicanes, els seus actes poden respondre a l'opinió general del que representen. Si ell va escriure un manifest titulat "Revolució o Col·laboració" i el donà a la llum, encara que hagi estat a França, per exemple, els republicans que dins de l'Aliança Republicana no segueixen el criteri del senyor Lerroux, fan bé d'anar-se'n, perquè de no fer-ho, tothom podria creure que estan conformes amb les teories sustentades pel senyor Lerroux.

ELS republicans que no són col·laboradors o, més ben dit, que no volen anar a l'Assemblea, se n'aparten per a mantenir ben clar el seu criteri inicial. Aquests homes es diuen: Marañón, Pérez de Ayala, Luis de Tapia, Alvaro de Albornoz, Marcellí Domingo, etc.

AIXÒ no vol dir que el senyor Lerroux s'hagi de quedar sol. Tots aquells republicans que creguin que el senyor Lerroux i d'altres poden anar a l'Assemblea, que s'hi quedin.

El que fóra de doldre és que ara que hem estat uns quants anys amb pau republicana, tornéssim a veure els diaris democràtics injuriant-se els uns als altres amb veritable complaença dels dretans.

DE totes maneres creiem que els Republicans haurien d'adoptar el mateix criteri que Melquíades Alvarez, Indaleci Prieto, Pérez de Ayala, etc.

Sempre és més eficient la reclusió que els col·laboracionismes tartarinescos i "amusants" del mecenas de la "Fundació Bernat Cambó".

EL senyor Cambó va arribar d'Amèrica.

Féu declaracions. Se n'ha tornat anar.

D'ací uns mesos vindrà i tornarà a fer declaracions.

I tornarà a marxar.

El senyor Cambó resta llargs temps a la península.

Però és quan el fan ministre.

SEMBLA que el Sr. Calles vindrà a Barcelona.

Li preparem un homenatge.

El gran President de la gran República de Mèxic se'ls mereix tots els homenatges. Ha estat un gran governant i totes les democràcies europees i americanes li deuen una festassa. Un polític dret, segur, ferm, que no ha doblegat el seu braç i que surt amb el ben guanyat títol d'honorat ciutadà, és quelcom extraordinari en els nostres temps.

EL Sr. Briand, per onzena vegada, i no per dotze, com deia un estimat col·lega, ha estat nomenat President del Consell de Ministres. No ha estat gaire afortunat en l'elecció dels ministres. Car ha servat un home com Maginot, que és un "sergent de ville". Però, com que Briand va fent una obra democràtica internacional, o sia la del reglament de la pau, hom li ha d'atorgar sempre un marge de confiança.

Que la sort i la simpatia l'acompanyin a La Haia, com abans a Locarno, Thoiry, Ginebra, etc., etc.

LEO Trotzki ha publicat un llibre sensacionalíssim: "La revolució desfigurada". És un llibre de lluita, de combat, apassionat i viu. És més interessant que una novel·la. Sembla talment un "roman".

I quines coses diu als governants d'avui en dia. Stalin, queda com un drap brut.

De totes maneres el llibre és hàbil. Ataca a uns quants homes, però defensa la República Soviètica i la Revolució.

BERNARD Shaw ha estrenat, suara, una altra obra satírica de les que fan butllofa.

Es tracta d'una sàtira contra l'actual Anglaterra socialista.

Una particularitat ben curiosa: ha fet estrenar la producció a Varsòvia. D'altra banda, és gentil el gest del famós humorista: ell és irlandès, i dedica les primícies als polonesos...

No hi veieu un símbol en tot això?

EL comte de Romanones ha anunciat el seu projecte de venir a veure la nostra Exposició.

I diu que la vol admirar detingudament i detalladament.

Ben segur que endevinaríem en quins dels Palaus s'aturarà més a badar: al "Palacio del Calzado".

Per veure si troba una sabata que li vagi bé al seu peu.

AMB molt de sentiment per part dels que l'ocupaven, el "Graff Zeppelin" no ha pogut, aquesta vegada, volar per damunt de Barcelona.

Llàstima!... No saben pas el què s'han deixat perdre!

Contemplar la nostra ciutat a vol d'ocel!

L'AJUNTAMENT de Madrid ha acordat donar el nom de "Jacinto Benavente" a una gran plaça d'aquella capital.

Ens sembla que amb una placeta com la de Marcús en tenia ben bé prou; però vaja...

Es comprèn, altrament, la generositat del municipi susdit: Es en agraïment a l'autor de "La Ciudad alegre y confiada".

SHA celebrat una reunió d'autors catalans. Va haver-hi moltes discussions. Es va arribar a un acord per drets de representació.

Creiem que tenen els mateixos drets que els autors de Madrid.

ES diu que els "pells-roges" desapareixeran molt aviat. Ara, que quedaran molts indis blancs.

La caricatura a l'Estranger

EL GOVERN AMERICA VA A CANVIAR ELS ANTICS DOLARS PER BITLLETS NOUS

L'oncle Sam: —Es el moment de canviar-los: estan massa impregnats de suor europea.

"Il travasso", Roma.

L'obrer rus i el xinès es donen una estreta de mà damunt del cap de la guerra.

"Komsomolskaja Pravda", Moscou.

LA "Gaceta" publica una real ordre creant escoles a la comarca de Las Hurdes.

Sempre se'n treurà més profit que no fent un camp de futbol.

DIUEN que un capellà i l'alcalde, d'un poble han llançat al foc uns llibres d'en Pérez Galdós.

En què quedem? No hi ha llibertat de pensament? Què dirien si els que no pensen com ells fessin el mateix?

UN "listero" de la Companyia del Funicular de Montjuïc ha fet una estafa de 27.500 pessetes. Per portar-la a cap, simulava que tenia més obrers a treballar, i es quedava els jornals. No es podrien evitar aquests casos? Creiem que, pagant directament la Companyia als obrers, potser tindria remei.

Sempre hi ha "listeros" que es passen de "listos"!

ELS informes redactats pels inspectors d'Instrucció Pública demostren que, malgrat els esforços dels autonomistes, la llengua francesa va estenent-se d'una manera constant en tot Alsàcia.

Notícies oficials...

A Lourdes s'han fet, aquests dies, diverses curacions.

Aneu a saber si no hi ha el doctor Asuero amagat.

DESPRÉS de molts romansos — ben explicables, certament —, França es decideix a pagar els seus deutes.

Es, sens dubte, el moment més penible i més crític de la guerra...

—Insolent, què en sabeu vós, del meu passat?

—Sé que ha durat, almenys, cinquanta anys.

"Every Cody's Weekly", Londres.

L'operator cinematogràfic: —No! Així no! Esteu massa tranquils. Deveu representar una multitud revolta! Com us ho explicaria? (Ja ho tinc). A més, dec comunicar-vos que la Direcció ha decidit reduir el vostre sou a la mitat...

...Ara va bé!... Naturalíssim!... Esplèndid...

"Lustige Blätter", Monaco.

Per al bon burgès capitalista i conservador — el veritable culpable de la guerra —, pesen més, molt més, els dòlars que les vides juvenils.

UN diari alemany diu que a La Haia han d'establir-se definitivament, costi el que costi, les normes de la pacificació definitiva d'Europa damunt la base del dret i de les condicions naturals. Fem vots perquè aquests nobles auguris siguin una realitat.

À Itàlia, per celebrar la primera sortida del Papa, s'ha dit una missa a més de 4.000 metres d'altitud, damunt un altar la base del qual era de neu.

Ja ho veieu: Tan prop del cel, i una missa tan freda.

P. A. — Va aquesta setmana.

"Un turista". — Igual li diem.

A. Z. — Vostè confon la gimnàstica amb la magnèsia.

"Un torrat". — Cregui'm, vagi a dormir, i no escrigui més, que torra les lletres.

Ricart. — No pot anar. No veu que hi ha censura?

Antoni Tó. — Anirà.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "La Campana". — O'm, 8. — Barcelona